

Redegørelse, Linie Nr. 10, handler om Erhvervstyende, saa han har heller ikke Ret i, at Statistikken ikke regner Tyende med indenfor Landbruget, naar det er Landbrugstyende. Hvis vi vil gaa lidt videre og tage Gartnere, Skovbrugere og Fiskere med, saa vi faar Rub og Stub med, alle dem, der paa nogen Maade kan siges at give sig af med Landbrugsvirksomhed, faar vi, at et samlet Antal Personer paa 1 077 175 ernæres ved disse Virksomheder. Det er meget nær ved at være nøjagtig en Trediedel af Befolkningen. Det er altsaa meget langt fra, at Landbruget befolkningsmæssig set er Landets største Erhverv. Det ærede Medlem har saaledes ved sin Kritik ikke alene ramt København, men ogsaa Provinsbyerne og de bymæssige Bebyggelser, han har ramt alle næringsdrivende, alle aandsarbejdende, alle de Mennesker, som ikke i egentligste Forstand er Landbrugere.

Hvad gik saa den Kritik ud paa? Den gik ud paa to Ting: at man skabte de virkelige Værdier paa Landet og forbrugte Værdierne i Byerne, navnlig ved Spekulation. Det ærede Medlem er saa vred over, at Byerne suger Penge til sig, og at der spekuleres. Ja, det er rigtigt, at der bliver spekuleret i Byerne. Maaske ogsaa lidt ude paa Landet — med Hensyn til, hvor man skal anbringe Bankbøgerne, men det kan jeg siden komme til. Der er spekuleret i Byerne, det skal ikke skjules. Men har nu det ærede Medlems Parti ikke sin Del af Ansvar for den Spekulation? Hvem var det, som efter at Verdenskrigen var brudt ud, og den store Chance efterhaanden tonedede frem for os, anbefalede at tage denne store Chance, krævede Verdensmarkedets Pris ved enhver Lejlighed? Det var Partiet Venstre og dets Førere. Men nu spørger jeg: Hvad ligger der i dette Krav? Intet andet end en indirekte Opfordring til at tage den Chance, som nu meldte sig; at man i Byerne maaske har spekuleret videre, er i Virkeligheden ikke andet end, at man har løbet den Line ud, som blev anvist af Venstres Førere ved det Krav, de rejste om ogsaa under de daværende vanskelige Forhold at faa Verdensmarkedets Priser. De blev støttet bl. a. af Schovelin, som i en berømt Tale erklærede, at ingen Pris var ham høj nok, der skulde helst Tip-Top paa. Hvad er dette andet end at sige til Folk: Brug nu Chancen, sørg for at tjene saa meget som muligt! Derfor maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Pinstrup: Vel har det ærede Medlem Ret i, at den Spekulation, som har været saa almindelig, er fordømmelig,

men glem ikke at fejfe for Deres egen Dør, glem ikke, hvilket Medansvar Venstre ved sine Førere og det konservative Folkeparti ved sine Førere har for, at Sindelaget efterhaanden under Krigen blev, som det blev. Saa sent som 1920, da Krigen var forbi, udtalte Venstres økonomiske Fører, Hr. Madsen-Mygdal, sig særdeles skarpt og klart imod enhver Begrænsning ved snærende Baand. Vi skulde bare give fri Bane. Han taler om, at Lagrene ligger fulde, at Fabrikkerne venter paa at arbejde; naar vi bare ikke griber ind, skal alting nok gaa godt, og Gyldentiden skal komme. Saa sent som 1920 paa et Tidspunkt, da den dasiddende Regering var i Færd med paa effektiv Maade at kunne begrænse Spekulationen, stillede Venstres økonomiske Fører det Hovedkrav, at der skal være fri Bane ogsaa for Spekulationen. Derfor mener jeg rigtig nok, at den Tale, at man maa misbillige København, misbillige Byerne, misbillige Byernes Befolkning, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup i det hele har gjort, har været en i allerhøjeste Grad letsindig Tale. Saa snart Forholdene analyseres noget nærmere, viser det sig, at Opmuntringen til det, der kan kaldes skadeligt, er kommet fra Partiet Venstre og det konservative Folkeparti, da Krigen gav den særlige Chance.

Saa har jeg kun en Betragtning tilbage i Anledning af det ærede Medlem Hr. Pinstrups Bemærkninger. Det er i Anledning af den Vrede, han nærer, fordi Pengene strømmer fra Landet til Byerne, specielt til København. Hvis det ærede Medlem var lidt mere grundig i sin Tankegang, vilde han ikke sige København, men København og de øvrige Byer, for der er dog endnu meget faa Sparekasser paa Landet. Men her er noget, jeg ikke kan forstaa, og det er, at det i det hele er muligt for den danske Gaardmand at sætte Penge i Sparekassen. Dette Spørgsmaal har jeg nu fulgt gennem en Aarrække, og det har givet Anledning til stor Vrede fra det ærede Medlem Hr. Pinstrups Side. Bl. a. holdt det ærede Medlem i Aarhus i Fjor en Tale til de jyske Landbrugere ved en Lejlighed, hvor jeg ikke var til Stede og kunde forsvare mig. Og i den Tale forvrængede det ærede Medlem Hr. Pinstrup, hvad der fremgaar af Rigsdagstidende, de Udtalelser, jeg har fremsat her i Salen, for saa med saa meget desto større Lethed at kunne slaa mig overfor sine Meningsfæller. Jeg skal kun tage to Eksempler for at vise det høje Ting og navnlig det ærede Medlems Partifæller hans Kampmaade. Han siger det ene Sted i sin Tale: „Hans“ —